

Δημιουργία λέξεων

1. Εκεί που τονίζεται η λέξη, εκεί υπάρχει και το αντίστοιχο μεγάλο φωνήεν.

μεγάλος καμπίρ كَبِير

φοιτητής τάαλιμπ طَالِب

2. Όταν η λέξη τονίζεται στην 1η συλλαβή δεν έχουμε κανένα μεγάλο φωνήεν.

άντρας ράντζουλ رَجُل

χώρα μπάλαντ بَلَد

Άρθρα

Οριστικό ال

το βιβλίο الْكِتَاب

Αόριστο η ανυπαρξία οριστικού άρθρου:

ένα βιβλίο كِتَاب

Επιπλεον σύμβολα

TODO

1. ου,ή
2. (τάμαρ μπούτα)
 - (a) Μόνο στο τέλος της λέξης
 - (b) Προφέρεται σαν "α"
 - (c) Δείχνει ότι η λέξη είναι συνήθως θυλική
3. (άλεφ μακσούρα)

Κτητική Αντωνυμία

μου	ي	βιβλίο μου	كِتَابِي
σου m	كَ	βιβλίο σου m	كِتَابُكَ
σου f	كِ	βιβλίο σου f	كِتَابُكِ
του	هُ	βιβλίο του	كِتَابُهُ
της	هَا	βιβλίο της	كِتَابُهَا
μας	نَا	βιβλίο μας	كِتَابُنَا
σας	كُم	βιβλίο σας	كِتَابُكُمْ
τους	هُم	βιβλίο τους	كِتَابُهُمْ

Προσωπική Αντωνυμία

εγώ	انا
εσύ m	انتَ
εσύ f	انتِ
αυτός	هو
αυτή	هي
εμείς	نحنُ
εσείς	انتم
αυτοί	هم

Τρόποι να οριστεί μια λέξη

οριστικό άρθρο	ال	το βιβλίο	الكتاب
κτητική αντωνυμία		το βιβλίο μου	كتابي
γενική κτητική		το βιβλίο του φοιτητή	كتاب الطالب
κύριο όνομα		ο Μαχμούντ	محمود

Δημιουργία προτάσεων

1. Όταν η 1η λέξη είναι ορισμένη και η 2η δεν είναι, τότε ανάμεσά τους στην **μετάφραση** μπαίνει "είναι".

το βιβλίο είναι μεγάλο	الكتاب كبير
το βιβλίο μου είναι μεγάλο	كتابي كبير
ο Μαχμούντ είναι μεγάλος	محمود كبير

2. Όταν η 1η λέξη δεν είναι ορισμένη και η 2η είναι, τότε ανάμεσά τους στην **μετάφραση** μπαίνει "του" (γενική κτητική).

το βιβλίο του φοιτητή	كتاب الطالب
το βιβλίο του φοιτητή μου	كتاب طالبي
το βιβλίο του Μαχμούντ	كتاب محمود

3. Επιθετικός προσδιορισμός: το επίθετο μπαίνει μετά το ουσιαστικό. Αν το ουσιαστικό είναι ορισμένο τότε παίρνει άρθρο και το επίθετο. Αν το ουσιαστικό δεν είναι ορισμένο τότε δεν παίρνει άρθρο το επίθετο.

το μεγάλο βιβλίο (το βιβλίο το μεγάλο)	الكتاب الكبير
το μεγάλο βιβλίο μου (το βιβλίο μου το μεγάλο)	كتابي الكبير
ένα μεγάλο βιβλίο (ένα βιβλίο μεγάλο)	كتاب كبير

Παραξενιές της Γενικής Κτητικής

Ο Μαχμούντ: **مَحْمُود** είναι ορισμένη λέξη (επειδή είναι κύριο όνομα δεν παίρνει οριστικό άρθρο).

Ο θεός του Μαχμούντ **عَمَّ مَحْمُود**

Ο θεός μου ο Μαχμούντ **عَمِّي مَحْمُود**

Ο θεός Μαχμούντ **الْعَمَّ مَحْمُود**

Εθνικότητες/επίθετα

1. Παίρνουμε το όνομα της χώρας και αφαιρούμε το άρθρο (αν υπάρχει).
2. Από το τελευταίο σύμφωνο και μετά, πετάμε όλα τα υπόλοιπα.

Αρσενικό προσθέτουμε ένα **ي**

Θυλικό στο αρσενικό, προσθέτουμε ένα **ة**

Προθέσεις Βδέλες

Κολλάνε πάνω στη λέξη όπως το **ال → ال**

لِ + ουσιαστικό: για

για μια δουλειά **لِ الْعَمَلِ**

για την δουλειά **لِلْعَمَلِ¹**

لِ + ال ← لِ¹

لِ + ρήμα: για να

... για να πιώ καφέ **لِ شَرَبِ الْقَهْوَةِ**

... για να πιείς καφέ **لِ تَشَرَبِ الْقَهْوَةِ**

بِ : με

بِسَيَّارَةٍ με ένα αυτοκίνητο

بِالسَّيَّارَةِ με το αυτοκίνητο

Δυικός Αριθμός

Αν να κάνουμε το δυικό αριθμό προσθέτουμε από τον ενικό την κατάληξη **ان**

كِتَابَان كِتَاب

طَالِبَان طَالِب

دَفْتَرَان دَفْتَر

كُلْ

1. كُلْ + ουσιαστικό αόριστο = κάθε

كُل مَدْرَسَةٍ κάθε σχολείο

2. كُلْ + ουσιαστικό ορισμένο = όλο (σαν ενιαίο σύνολο)

كُل الْمَدْرَسَةِ όλο το σχολείο

كُل الْمَسَاءِ όλο το απόγευμα

هَذَا ، هَذِهِ

TODO

Αυτή + ορισμένη λέξη + "είναι" + επίθετο:

Αυτή η πόλη είναι όμορφη

هَذِهِ الْمَدِينَةُ جَمِيلَةٌ

Αυτή η όμορφη πόλη είναι μεγάλη

هَذِهِ الْمَدِينَةُ الْجَمِيلَةُ كَبِيرَةٌ

Αυτή + "είναι" + ?:

هذه هي المدينة الجميلة Αυτή είναι η όμορφη πόλη

هذه مدينة جميلة Αυτή είναι μια όμορφη πόλη

لَآنَ - بِسَبَبِ - لِ

بِسَبَبِ εξαιτίας + πάντα γεν κτητική

بِسَبَبِ الْجَوِ εξαιτίας του καιρού

لِ • με ουσιαστικά σημαίνει "για"

لِيبِت 1 για ένα σπίτι

لِلْبَيْتِ για το σπίτι

لِلَّ → لِ + لِ 1

• με ρήματα σημαίνει "για να"

لِتَشْرَبْ για να πιείς

لَآنَ Μετά από αυτό θέλουμε ολοκληρωμένη πρόταση.

- **ΠΟΤΕ** μετά απευθείας ρήμα TODO
- **ΠΟΤΕ** μετά προσωπική αντωνυμία TODO

مَصْدَر

1. Έχουν διπλή σημασία (ουσιαστικό & "το να ..."): سَفَرٌ ταξίδι & το να ταξιδεύω
2. Ένα مَصْدَر πρέπει να είναι πάντα σε ορισμένη μορφή.

فِيهِ ، فِيهَا

Υποκείμενο πράγμα έχει:

في البيت غرفة στο σπίτι "υπάρχει"¹ ένα δωμάτιο

¹ υπονοείται (όπως το "είναι").

الْبَيْتُ فِيهِ غُرْفَةٌ το σπίτι έχει² ένα δωμάτιο
² σε αυτό "υπάρχει" → έχει

Μικρά

TODO

κτητ + θυλ λέξεις

Σε κάθε πρόταση που δεν βρίσκω το ρήμα πρέπει να βρώ που είναι το "είναι".

Όποια λέξη είναι στον πληθυντικό και είναι άψυχη θεωρείται γένους θυλικού:

الْكِتَابُ كَبِيرٌ το βιβλίο είναι μεγάλο

الْكِتَابُ كَبِيرَةٌ τα βιβλία είναι μεγάλα

هَذَا كِتَابٌ αυτό είναι ένα βιβλίο

هَذِهِ كُتُبٌ αυτά είναι βιβλία

Ηλιακά γράμματα

هُنَاكَ = εκεί (there). Αν υπονοείται το "είναι" τότε هُنَاكَ = υπάρχει (there is).
όσο γιαυτόν...

όταν μια λέξη τελειώνει σε ا (α) 99% είναι اً (αν)

Τα επίθετα δεν παίρνουν ποτέ κτητική.

Ερώτηση + كَمْ : η λέξη μετά μπαίνει στον ενικό.

كَمْ يَوْمٌ تَذَاكِرُ؟ πόσες μέρες μελετάς;

Σπουδάζω X (ιατρική, νομική, κτλ): να λέω σπουδάζω στην "σχολή" της X

ادْرُسْ فِي كُتَيْبَةِ الْحَقُوقِ σπουδάζω στη νομική

ادْرُسْ فِي كُتَيْبَةِ الطِّبِ σπουδάζω στην ιατρική

أَحْسَنُ - ο καλύτερος

1. Μπαίνει πάντα μπροστά από ουσιαστικό.

2. Είναι unisex (όχι ذ)

3. Δεν παίρνει ποτέ οριστικό άρθρο, ούτε το ίδιο ούτε το ουσιαστικό που ακολουθεί.

ο καλύτερος φοιτητής احسن طالب

η καλύτερη φοιτήτρια احسن طالبة

Μαζί - مع

μαζί με τον/την πηγαίνουμε μαζί με τη Νίοβη نحن نذهب مع نيوبي

μαζί μου/σου/κτλ πηγαίνουμε μαζί σου نحن نذهب معك

μαζί (σκέτο) πηγαίνουμε μαζί نحن نذهب معاً

Μερικοί - بعض

بعض + λέξη στον πληθυντικό - ορισμένη

μερικοί φοιτητές بعض الطلاب

μερικοί φοιτητές μου بعض طلابي

μερικοί φοιτητές του παν/μίου بعض طلاب الجامعة

ان ، انّ ، إنّ

ان Μόριο υποτακτικής. Μετά πάντα ρήμα απευθείας

Θέλω να φάω استطيع ان اكل

انّ οτι. Υπάρχουν ρήματα που συντάσσονται με να ή οτι. Μετά ποτέ ρήμα απευθείας.
Κολλάει πάνω του η κτητική αντωνυμία.

Θεωρώ οτι είσαι όμορφος اظن انك جميل

Θεωρώ οτι ο αδερφός μου είναι όμορφος اظن ان اخي جميل

قَالَ ، λέω , Αλλά χρησιμοποιείται αποκλειστικά με το إِنَّ . Ισχύει οτι και με το إِنَّ يَقُولُ إِنَّ. Εισάγει πλάγιο λόγο.

Αριθμοί

Νούμερα	Απόλυτα	Τακτικά
1	واحد ، واحدة	الأول ، الأولى
2	إثنان ، اثنتين	الثاني ، ة
3	ثلاث ، ة	الثالث ، ة
4	أربع ، ة	الرابع ، ة
5	خمس ، ة	الخامس ، ة
6	ست ، ة	السادس ، ة
7	سبع ، ة	السابع ، ة
8	ثمان ، ة	الثامن ، ة
9	تسع ، ة	التاسع ، ة
10	عشر ، عشرة	العاشر ، ة
11	أحد عشر	الحادي عشر ، ة
12	إثنا عشر	الثاني عشر ، ة
13	ثلاثة عشر	الثالث عشر ، ة
14	أربع عشر	الرابع عشر ، ة
...

Δεκάδες

προσθέτουμε από το τελευταίο σύμφωνο των μονάδων **ون** . Εξαίρεση: το 20 βγαίνει από το 10 **عشرون** .

Σύνθεση

Πρώτα λέμε τη μονάδα. Μετά βάζουμε و ("και") και μετά βάζουμε τις δεκάδες:

25 خَمْسَ و عَشْرُونَ

35 خَمْسَ و ثَلَاثُونَ

Αριθμοί και ουσιαστικά

1 χρησιμοποιείται ως επίθετο

1 αδερφός اخ واحد

1 αδερφή أخت واحدة

2 90% με μορφή δυϊκού

2 χρόνια سَنَتَيْنِ

3-10

- ουσιαστικό: μπαίνει στον πληθυντικό
- αριθμός: μπαίνει στο αντίθετο γένος από τον ενικό του ουσιαστικού.

3 φοιτητές ثَلَاثَةُ طُلَّابٍ

3 φοιτήτριες ثَلَاثَ طَالِبَاتٍ

11-99

- ουσιαστικό: ουσιαστικό μπαίνει στον ενικό
- αριθμός (μονάδες): ισχύει ο κανόνας "3-10"

45 φοιτητές خَمْسَةُ و أَرْبَعُونَ طَالِبٍ

45 φοιτήτριες خَمْسَ و أَرْبَعُونَ طَالِبَةٍ

Ωρα

Η ώρα είναι + τακτικό αρ	الساعة + ¹ αρ τακτικό
+ (και παρά)	(و إلا) +
+ (τέταρτο τρίτο μισό)	(رُبْع ثُلث نِصْف) +
(απόλυτο αρ + λεπτά)	(² دَقِيقَة ، دَقَائِق + απόλυτο αρ)
ακριβώς	تاماماً

Παραδείγματα:

1:15	الساعة الواحدة و رُبْع	1
4:45	الساعة الحامسة إلا رُبْع	
2:20	الساعة الثانية و ثُلث	
3:30	الساعة الثالثة و نِصْف	
4:01	الساعة الرابعة و دَقِيقَة واحدة	2
5:08	الساعة الخامس و ثمانية دَقَائِق	2
6:55	الساعة السابعة إلا خَمَس دَقِيقَة	2
7:10	الساعة السابعة و عَشَرَ دَقَائِق	2
8:25	الساعة الثامنة و خَمَس و عَشْرُونَ دَقِيقَة	2
10:00	الساعة العشرة تاماماً	

¹ Για την 1:xx χρησιμοποιούμε το απόλυτο (واحدة)

² Προσοχή στους κανόνες αριθμών "1", "2" "3-10" και "11-99"

Το ρήμα Έχω

Άνθρωπος έχει πράγμα κτητική αντωνυμία + **عِنْدَ** (στού - chez)

έχω ένα σπίτι

Άνθρωπος έχει άνθρωπο κτητική αντωνυμία + **لِ** (για)

έχω έναν φίλο

1. Κλίνεται όπως το **كِتَاب**
2. Αλλά αντί για **أَنْ** βάζουμε **لِ**

έχω	عِنْدِي	لِي
έχεις m	عِنْدَكَ	لَكَ
έχεις f	عِنْدِكَ	لَكَ
έχει m	عِنْدَهُ	لَهُ
έχει f	عِنْدَهَا	لَهَا
έχουμε	عِنْدَنَا	لَنَا
έχετε	عِنْدَكُمْ	لَكُمْ
έχουν	عِنْدَهُمْ	لَهُمْ

Εχω-ειδή

Το ρήμα Έχω:

κτήτορας άνθρωπος	لِي
κτήτορας πράγμα	عِنْدِي
έχω μαζί μου	مَعِي

Άρνηση των εχω-ειδών

Παρόν βάζουμε μπροστά το "λείσα" **لَيْسَ**

لَيْسَ عِنْدِي سَيَّارَةٌ δεν έχω αυτοκίνητο

ما كَانَ Παρελθόν βάζουμε μπροστά το "μα κάνα"

ما كَانَ عِنْدِي بَيْتٌ δεν είχα σπίτι

Ενεστώτας

εγώ	أَنَا ...	άκτουμπου	اَكْتُبُ
εσύ m	أَنْتَ ...	τάκτουμπου	تَكْتُبُ
εσύ f	أَنْتِ ...	τακτουμπίνα	تَكْتُبِينَ
αυτός	هُوَ ...	γιάκτουμπου	يَكْتُبُ
αυτή	هِيَ ...	τάκτουμπου	تَكْتُبُ
εμείς	أَنْتُمْ ...	νάκτουμπου	نَكْتُبُ
εσείς	أَنْتُمْ ... وَنَ	τακτουμπούνα	تَكْتُبُونَ
αυτοί	أَنْتُمْ ... وَنَ	γιακτουμπούνα	يَكْتُبُونَ

Αόριστος

εγώ	كُتِبْتُ ...	κατάμπτου	كَتَبْتُ
εσύ m	كُتِبْتَ ...	κατάμπτα	كَتَبْتَ
εσύ f	كُتِبْتِ ...	κατάμπτι	كَتَبْتِ
αυτός	كَتَبَ ...	κάταμπα	كَتَبَ
αυτή	كَتَبَتْ ...	κάταμπατ	كَتَبَتْ
εμείς	كُنَّا ...	κατάμπνα	كَتَبْنَا
εσείς	كُنْتُمْ ...	κατάμπτουμ	كَتَبْتُمْ
αυτοί	كَتَبُوا ... ¹	καταμπού	كَتَبُوا

¹ αυτοί: το | δεν προφέρεται

Παρατατικός

Σχηματίζεται κλίνοντας το ρήμα στον ενεστώτα + κλίνοντας το **كَانَ**.

εγώ	... أ	κούντου άκτουμπου	كُنْتُ ακτُبُ
εσύ m	... تَ	κούντα τάκτουμπου	كُنْتَ τκτُبُ
εσύ f	... يْنَ	κούντι τακτουμπίνα	كُنْتِ τκτُبِينَ
αυτός	... يَ	κάνα γιάκτουμπου	كَانَ γκτُبُ
αυτή	... تَ	κάνατ τάκτουμπου	كَانَتْ τκτُبُ
εμείς	... نَ	κούνα νάκτουμπου	كُنَّا νκτُبُ
εσείς	... وَنَ	κούντουμ τακτουμπούνα	كُنْتُمْ τκτُبُونَ
αυτοί	... يَ وَنَ	κανού γιακτουμπούνα	كَانُوا γκτُبُونَ

Μέλλοντας

Σχηματίζεται βάζοντας ένα **سَ** μπροστά από τον ενεστώτα.

εγώ	... سَ	σάκτουμπου	سَاكْتُبُ
εσύ m	... سَ	σατάκτουμπου	سَتَكْتُبُ
εσύ f	... سَ	σατατακτουμπίνα	سَتَكْتُبِينَ
αυτός	... سَ	σαγιάκτουμπου	سَيَكْتُبُ
αυτή	... سَ	σατάκτουμπου	سَتَكْتُبُ
εμείς	... سَ	σανάκτουμπου	سَنَكْتُبُ
εσείς	... سَ	σατακτουμπούνα	سَتَكْتُبُونَ
αυτοί	... سَ	σαγιακτουμπούνα	سَيَكْتُبُونَ

Ανώμαλα Ρήματα: κούφια

Είναι τα ρήματα που στο **هُوَ** του αορίστου έχουν **|** στην μέση και που στον ενεστώτα μετρέπεται είτε σε **|**, είτε σε **و** είτε σε **ي**. Είναι διπλόθεμα στον *Αόριστο*.

1. Στο 3ο πρόσωπο (**هُوَ ، هِيَ ، هُمْ**) το θέμα είναι αυτό που δίνεται στο λεξολόγιο.
2. Σε όλα τα υπόλοιπα πρόσωπα:

(a) παίρνουμε το θέμα 3ου προσώπου **كان**

(b) αφαιρούμε το **|** από την μέση → **كن**

(c) βάζουμε ανάμεσά τους *κάποιο* τόνο και προσθέτουμε τις καταλήξεις του αορίστου:

i. Αν το **|** γίνεται **و** τότε ο τόνος είναι **ـَ**

ii. Αλλιώς (αν το **|** γίνεται **ي** ή μένει **|**) τότε ο τόνος είναι **ـِ**

Αόριστος 1ο ← Ενεστώτας Αόριστος 3ο

هُوَ قَامَ يَقُومُ ← اَنَا قُمْتُ

هُوَ نَامَ يَنَامُ ← اَنَا نِمْتُ

هُوَ عَاشَ يَعِيشُ ← اَنَا عِشْتُ

	Θέμα	Αόριστος	
εγώ	2	زِلْتُ	أنا
εσύ m	2	زِلْتَ	أنت
εσύ f	2	زِلْتِ	أنتِ
αυτός	1	زَالَ	هو
αυτή	1	زَالَتْ	هي
εμείς	2	زِلْنَا	نحن
εσείς	2	زِلْتُمْ	أنتم
αυτοί	1	زَالُوا	هم

Ανώμαλα Ρήματα: με **ي** στο τέλος (μακσούρα)

Έχουν πολλούς τύπους. Ενας από αυτούς:

Αυτά που έχουν **ي** στον αόριστο το οποίο γίνεται **ي** στον ενεστώτα

Αόριστος

1. Στο **هُم** ، **هِيَ** χάνουν το **ي**.
2. Στα υπόλοιπα πρόσωπα το **ي** γίνεται **ي** και το προηγούμενο γράμμα πέρνει **َ**.
3. Το **هُوَ** έχει **ي** (έτσι δίνεται στο λεξιλόγιο).

Ενεστώτας

1. Στο **انْتِ** ، **انْتُمْ** ، **هُم** χάνουν το **ي**.

Ενεστώτας			Αόριστος	
	يَمْضِي		مَضَى	
εγώ	امْضِي	أَنَا	مَضَيْتُ ²	أَنَا
εσύ m	تَمْضِي	أَنْتَ	مَضَيْتَ ²	أَنْتَ
εσύ f	تَمْضِينَ ^{1*}	أَنْتِ	مَضَيْتِ ²	أَنْتِ
αυτός	يَمْضِي	هُوَ	مَضَى	هُوَ
αυτή	تَمْضِي	هِيَ	مَضَتْ ¹	هِيَ
εμείς	نَمْضِي	نَحْنُ	مَضَيْنَا ²	نَحْنُ
εσείς	تَمْضُونَ ¹	أَنْتُمْ	مَضَيْتُمْ ²	أَنْتُمْ
αυτοί	يَمْضُونَ ¹	هُمْ	مَضَوْا ¹	هُمْ

* το **ي** είναι της κατάληξης **يُنْ**.

Υπενθύμιση: το **مَضَيْتُ** προφέρεται εϊ: μαντεϊτου

Κόλπο για να ξεχωρίζω τα ανώμαλα κούφια/μακσούρα

Ένα πρακτικό κόλπο για να ξεχωρίζω τα ανώμαλα κούφια και τα ανώμαλα μακσούρα, είναι να κοιτώ στον Αόριστο σε ποίο πρόσωπο έχουν 2 γράμματα:

Αόριστος Κούφια Πού έχει 2 Αόριστος Μακσούρα
γράμματα;

زَالٌ			مَضَى		
εγώ	زِلْتُ	أَنَا	← K	مَضَيْتُ	أَنَا
εσύ m	زِلْتَ	أَنْتَ	← K	مَضَيْتَ	أَنْتَ
εσύ f	زِلْتِ	أَنْتِ	← K	مَضَيْتِ	أَنْتِ
αυτός	زَالٌ	هُوَ	M →	مَضَى	هُوَ
αυτή	زَالَتْ	هِيَ	M →	مَضَتْ	هِيَ
εμείς	زِلْنَا	نَحْنُ	← K	مَضَيْنَا	نَحْنُ
εσείς	زِلْتُمْ	أَنْتُمْ	← K	مَضَيْتُمْ	أَنْتُمْ
αυτοί	زَالُوا	هُمْ	M →	مَضَوْا	هُمْ

كَانَ ، يَكُونُ

Η ανωμαλία του είναι ότι έχει διπλό θέμα στον αόριστο.

1. θέμα 3ου προσώπου: كَانَ
2. (a) πέρνουμε το كَانَ και αφαιρούμε το ا → كُن
(b) βάζουμε ανάμεσά τους ένα τόνο
(c) τόνο: τον βρίσκουμε από τον ενεστώτα كُن
(d) προσθέτουμε τις καταλήξεις

أَنَا	كُنْتُ
أَنْتَ	كُنْتَ
أَنْتِ	كُنْتِ
هُوَ *	كَانَ
هِيَ *	كَانَتْ
نَحْنُ	كُنَّا
أَنْتُمْ	كُنْتُمْ
هُمْ *	كَانُوا

Χρήσεις του كَانَ

ήταν

كَانَ + لي / عِنْدَ
είχα
(το كَانَ ΔΕΝ κλίνεται)

TODO

Παρατατικός ρήμα κλίνεται στον ενεστώτα + كَانَ
(το كَانَ κλίνεται)

أَنَا كُنْتُ أَكْتُبُ
έγραφα

Υποτακτική

Μόρια της υποτακτικής:

- να **ان**
- για να **لِ**

Κατασκευή:

- Το μόριο της υποτακτικής
- Το ρήμα στον ενεστώτα
- Φεύγει το **ـُ** από την κατάληξη ρήματος και στην θέση του μπαίνει **ـَ**
- Όπου υπάχει **ن** (**انْتُمْ ، هُمْ ، اَنْتِ**) φεύγει εντελώς
- Στα **هُمْ ، انْتُمْ** στην θέση του **ن** μπαίνει ένα **ا** (δεν προφέρεται)

اَكْتُبْ ← اَكْتُبَ

تَكْتُبْ ← تَكْتُبَ

تَكْتُبِينَ ← تَكْتُبِي

يَكْتُبْ ← يَكْتُبَ

تَكْتُبْ ← تَكْتُبَ

نَكْتُبْ ← نَكْتُبَ

تَكْتُبُونَ¹ ← تَكْتُبُوا

يَكْتُبُونَ¹ ← يَكْتُبُوا

¹ το **ا** δεν προφέρεται

Άρνησεις

Άρνηση Ενεστώτα ← ρήμα στον ενεστώτα + لا

Άρνηση Αορίστου ← َ¹ , ن² + ρήμα στον ενεστώτα + لم

Άρνηση Αορίστου ← ρήμα στον αόριστο + ما

Άρνηση Μέλλοντα ← َ¹ , ن² + ρήμα στον ενεστώτα + لن

¹: το ρήμα αλλάζει τον τόνο στην λήγουσα.

²: το ρήμα χάνει το ن εκεί που το χάνει και η υποτακτική.

Υποκείμενο-Ρήμα & Ρήμα-Υποκείμενο

ΥΡ όταν το Υποκείμενο μπαίνει πριν το Ρήμα, τότε μπαίνει στο αντίστοιχο πρόσωπο.

ΡΥ όταν το Ρήμα μπαίνει πριν το Υποκείμενο, τότε το ρήμα μπαίνει στον ενικό διατηρώντας το γένος του.

οι φοιτητές γράφουν الطُّلابُ يَكْتُبُونَ

γράφουν οι φοιτητές يَكْتُبُ الطُّلابُ

Έμεσο Αντικείμενο

Βάζω τις καταλλήξεις τις κτητικής (με εξαίρεση το 1ο ενικο)

εμένα نِي

εσένα m لَكَ

εσένα f لِكِ

αυτόν هُ

αυτήν هَا

εμάς نَا

εσάς كُمْ

αυτούς هُمْ

εγώ τους αγαπώ ← εγώ αγαπώ αυτούς اَنَا أُحِبُّهُمْ

εγώ τους ακούω ← εγώ ακούω αυτούς اَنَا اسْتَمِعُ إِلَيْهِمْ

Σύνθετες λέξεις

Σύνθετες λέξεις δεν υπάρχουν στα Αραβικά. Το αντίστοιχο των σύνθετων λέξεων είναι η γενική κτητική.

Δεν αντιστοιχούν όλες οι γενικές κτητικές σε σύνθετες λέξεις, παραμόνο όταν βγαίνει νόημα. Πχ "ο γιατρός των δοντιών" αντιστοιχεί στον οδοντίατρο, αλλά "η λάμπα του φοιτητή" δεν αντιστοιχεί σε κάποια σύνθετη λέξη.

ένας οδοντίατρος طبيب اسنان

ο οδοντίατρος طبيب الاسنان

Αναφορική Αντωνυμία

- Όταν το ουσιαστικό το οποίο θα χαρακτήριζε η αναφορική αντωνυμία είναι αόριστο, τότε η αναφορική αντωνυμία παραλείπεται. Εμφανίζεται μόνο αν το ουσιαστικό είναι ορισμένο.
- Όταν έχουμε ετεροπροσωπία, τότε στο ρήμα κολλάμε το υποκείμενο της αναφορικής σε μορφή κτητικής

Σε ένα παν/μιο που το γνώριζε καλά في جامعة تعرفونها جيداً

Συντακτικό - الإعراب

Ρήμα	فِعْل	όχι
Υποκείμενο	فَاعِل	ـ
Αντικείμενο	مَفْعُول بِهِ	ـ
Πρόθεση	حَرْف جَر	όχι
Εμπρόθετος Προσδιορισμός	إِسْم مَجْرُور	ـ
Γενική Κτητική	إِضَافَة	ـ
Επίθετο	صِفَة	ότι και το ουσιαστικό του

- Όταν μια λέξη είναι ορισμένη παίρνει μονό τόνο.
- Όταν μια λέξη είναι αόριστη παίρνει διπλό τόνο στο τελευταίο γράμμα.

Διπλοί τόνοι

⸢ ⸣ "αν"

⸢ ⸣ "ιν"

⸢ ⸣ ⸢ ⸣ "ον"